

Rose

ฮัสกีหน้าโง่
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซื่อโร่ว เขียน
Bou Ptn แปล
景殊 Jing Shu ๐1๐

Rose

ฮัสกีหน้าโง่ กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 10

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเปาปู้ซือโร่ว

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“เจ้าอ่านหนังสืออะไรอยู่ข้างนอก อ่านจนเพลินเชียว”
“หนังสืออ่านเล่น” โม่ทรานยิ้ม พลังตกแขนเสื้อ ยกโต๊ะไม้ออกไป
ดูหว่านหนังสือหน้า “หัดอ่านหนังสือดี ๆ ให้มากหน่อย ได้ยินว่าระยะนี้ข้างนอก
มีนินยายเหลวไหลออกมามากมาย อย่าเอากลับมาที่เขาหนานผิงเชียว
ที่นี่มีภูตไฟพรมากมายมาเยือนบ่อย ๆ ภูตต้นไม้บางตนยังเยาว์
อ่านไปก็ไม่ได้ประโยชน์ รังแต่จะสอนให้เสียผู้เสียคน”

-โร่วเปาปู้ซือโร่ว

ฮัสกี้น้ำใจกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 10

二哈和他的白猫师尊

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》Vol. 10

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4841-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตถพันธุ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาน
บรรณาธิการ อมรรัตน์ ศิริมบุญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนาภานต์ วังวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวัลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์
คอมพิวเตอร์ หนุนุช ศรีสุขโช • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุด อัสนีก็หน้าโง่กับอาจารย์เหมียวขาวของเขาก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว ไม่มีงานเลี้ยงใดไม่เลิกรา พวกเขาเดินทางมาสองชาติแล้ว ในที่สุดก็เดินมาถึงวิมานเซียนกลางท้องทุ่ง เจียงหนานเคียงวารี หนานผิงมีเสียงสวดมนต์ เสียงระฆังวัดยามพลบ สองชาติเชื่อมโยง เคาระห์กรรมของพวกเขาสิ้นสุดแล้ว แต่ว่าสนายังผูกพันพวกเขาไว้อย่างลึกซึ้ง โหยหาอาลัยยากแยกจาก เขากับเขาได้พบความสุขในที่สุด

ทีมงานและคนอ่านทุกท่านก็จะได้พบความสุขเสียที่เช่นกัน หลังจากที่ต้องน้ำตาและอวัยวะในต่าง ๆ ทำงานหนักมาเกือบปี ขอขอบคุณที่สนับสนุนและรอคอยกันเสมอนะคะ

Rose

คำนำผู้แปล

บทสรุปของมหากาพย์ความรักความแค้นและปริศนาต่างๆ ก็ได้เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว

ผมเชื่อว่าหากเซอร์ไพร์สทั้งหลายๆ จากในเรื่องน่าจะสร้างความประหลาดใจให้ผู้อ่านได้ไม่น้อย แม้ว่าอาจรู้มาก่อนก็ยังมีรายละเอียดที่ต้องอ่านเองถึงจะสนุกอยู่ดี จริงใจไหมครับ @_@

ในตอนพิเศษของเล่มนี้มีการใช้ตัวอักษรสื่อความหมายที่ผมหนึ่งงเป็นวันจนต้องไปเปิดหาในเน็ต นั่นก็คือ ORZ ผมไม่รู้ว่าคุณคนรู้กันไหม แต่คือผมเพิ่งรู้ 555 ถ้ามองดีๆ จะเห็นเป็นเหมือนคนคุกเข้ากัมพูชาครับ

นิยายเรื่องนี้นับเป็นเส้นทางที่ยาวนานมาก และเป็นผลงานแปลที่ยาวที่สุดของผม ณ เวลานี้ ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ แต่การอ่านจบทั้งสิบเล่มถือเป็นเกียรติสูงสุดของผมแล้วครับ อยากขอบคุณนักอ่านทุกคนที่คอยติดตามกันอย่างเหนียวแน่น รวมถึงกำลังใจและคำชมต่างๆ จากหลายช่องทาง จะขอรับไว้ในามของสำนักพิมพ์และเบื้องหลังทุกคนนะครับ ขอขอบคุณมากจริงๆ ครับ

แล้วพบกันใหม่โอกาสหน้าครับ

น้อมคารวะ

Bou Ptn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

ตะวันลับฟ้า อาบแสงสีน้ำตาลคาราเมลบนกระจกใสของโรงยิม เมฆ
แดงฉานด้านนอกเจิดจ้าดูฉฉินแพร

เซวียเหมิงกับมังกรน้อยเดินทางอยู่ในโรงยิมขนาดใหญ่รอบหนึ่ง
ภายในโรงยิมเวลานี้ไม่มีคน การซ้อมกีฬาเสร็จสิ้นแล้ว มีเพียงแสงจาก
หลอดไฟกลมที่ยังเปิดอยู่ในห้องเก็บอุปกรณ์

หนึ่งคนหนึ่งมังกรสบตากัน จากนั้นก็เดินไปยังห้องเก็บอุปกรณ์

พวกเขาเห็นโม่หฺรานในวัยมัธยมต้น อาจเพราะเขาเพิ่งขึ้นชั้นมัธยม
ปีที่หนึ่ง ประกอบกับฐานะทางบ้านยากจน ทำให้อาหารการกินไม่เพียงพอ
ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่เขายังคงตัวไม่สูง รูปร่างดูไม่ต่างจากตอนที่เห็น
ในร้านเบะหมีมากนัก ร่างผอมแกร็นของโม่หฺรานยามใส่ชุดนักเรียนดูเหมือน
คลุ้มกระสอบ ผมเผ้าสกปรกกระขี้ก้าม เป็นเจ้าหนูน้อยที่เหมือนวิญญูณ
ล่องลอยไม่มีอะไรสะดุดตา

หนูน้อยโม่หฺรานนั่งขัดสมาธิหันหลังให้พวกเขาอยู่ที่พื้น กำลังจัด
ลูกขนไก่ที่พวกเขาเพื่อนนักเรียนใช้เสร็จแล้ว

“ทำไมมีเขาคนเดียวล่ะ” เซวียเหมิงงุนง “คนอื่นไม่ช่วยเธอ”

มังกรน้อยพลิกเปิดคู่มือดู จากนั้นก็นิ้วหน้า “หือ ตอนบ่ายพวกเขา

เพิ่งแข่งแบดมินตันกับอีกห้อง สุดท้ายแพ้ไม่เป็นท่า...เพื่อนร่วมทีมคนอื่น ๆ พุดเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่หรรษาเป็นตัวถ่วง ดังนั้นเลยให้เขาอยู่เก็บอุปกรณ์ แทนทุกคนที่นี่...”

อ่านจบก็ถึงกับพุดไม่ออก “ไอ้โฮเฮะ นี่มันนานเกินไปแล้วมั้ง”

ด้วยความที่เซวียเหมิงเป็นลูกรักของสวรรค์ เขาจึงไม่เคยสัมผัสรสชาติของการแบกหม้อกันดำ¹ แบบนี้มาก่อน ดังนั้นจึงอิงไป ผ่านไป พักใหญ่จึงค่อย ๆ เบิกตากว้าง มีปฏิกริยาตอบสนองขึ้นมาในที่สุด

“แม่งเอ๊ย!” เขาสบถอย่างฉุนจัด “นี่มันบ้าบออะไรวะไรวะเนี่ย! แข่งแพ้ก็หาเรื่องมาลงที่คนคนเดียว? ไอ้คนพวกนี้สมมงมองถูกประตุหนีบมาเหรอ!”

“ฉันชื่นชมในความมีสปิริตของนายนะ เซวียเหมิงน้อย” มังกรจู่หลงน้อยเอ่ย “แต่ภารกิจของเราตอนนี้คือต้องเปิดเส้นเรื่องหลัก ให้ไม่หรรษาคนแบกหม้อได้เจอกับนางเอก”

“ฉันชื่นชมในความแล้งน้ำใจของนายนะ หนอนลี่ซ่า” เซวียเหมิงเหลือกตาขาวใส แต่ยังเขยิบเข้าไปศึกษาข้อมูลนางเอกที่เข้าตามแผนในครั้งนี้อย่างพร้อมเพรียง

ที่จุดนี้ของเกม ตัวละครหญิงที่เลือกได้มีทั้งหมดสามคน

“คนแรกชื่อเหยาหลาน เป็นรุ่นพี่ไม่หรรษาสองปี”

“งั้นก็ใกล้เรียนจบแล้ว” มังกรน้อยส่ายหน้า “ไม่ได้ คนนี้มีปัจจัยผันแปรมากเกินไป”

“นายพุดถูก” เซวียเหมิงเพิ่งตาอ่านข้อมูลคนต่อไป “คนที่สองชื่อ หลิงเยียน คนนี้...บัดซบ! คนนี้เป็นผอ.ฝ่ายวิชาการ?”

มังกรจู่หลงน้อยชะงัก “ไม่หรรษาจู่โจม ผอ.ฝ่ายวิชาการได้ด้วย?”

“เธออายุสามสิบหก! เขาเพิ่งอายุสิบสาม! นี่แม่งไม่ใช่ความรักพี่สาวน้องชาย นี่มันความรักบ้าหลาน!”

ท่ามกลางเสียงโหวกเหวกโวยวายของพวกเขา ในคู่มือปล้นปรากฏ

¹ หมายถึง รับผิดชอบคนอื่น หรือแพะรับบาป

กาบาทสีแดงอันเบ้อเริ่ม ตามมาด้วยข้อความเล็กๆ บิดเบี้ยว ใจความ
กระอักกระอ่วน

“ORZ ขอภัย คำณวนผิดพลาด คนนี้ห้ามจูโจม”

มังกรน้อย “...”

เซวียเหมิง “ดังนั้นคู่มือนี้ไม่ใช่ปัญญาประดิษฐ์ แต่เป็นปัญญาอ่อน
สินะ?”

คู่มือรีบลบข้อความที่เกี่ยวข้องกับทรงเยียนออกไปอย่างกระดากอาย
และเพราะรีบร้อนลบ จึงลบถูกรูปของเหยาหลานหายไปครึ่งหนึ่งโดยไม่ทัน
ระวัง

“เหลือคนสุดท้ายแล้ว” เซวียเหมิงพลิกหน้าต่อไป “คนนี้ หลัว-
เซียนเซียน”

ในคู่มือแนะนำว่า หลัวเซียนเซียนเป็นดาวห้องในชั้นของโมهران
ค่อนข้างเป็นที่ชื่นชอบของพวกเด็กผู้ชาย แถมเธอยังมีนิสัยอ่อนโยน สุขภาพ
เรียบร้อย ไม่เคยถือตัวที่เป็นคนสวย เป็นคนจิตใจดีมาก

“ดี ๆ ันก็เอาจคนนั้นแหละ” เซวียเหมิงเอ่ย “ขึ้นยังชมต่ออีก ฉันคง
ใจสั้นแล้ว ภรรยาที่สมบูรณ์แบบ”

“นั่นคือสำหรับนาย” มังกรจู่หลงน้อยจัดเจตน์ “ผู้ชายบางคนก็มี
รสนิยมเฉพาะตัวที่ไม่เหมือนใคร ชอบผู้หญิงร้อนแรงแบบจิตหน่อย ๆ
สั้นสูงลิบเซนต์เป๊ะ จะขาดไปเซนต์เดียวก็ไม่ได้ ปากแดงแจ๊ด แล้หนัง
แว่นดำ หมวกทหาร ชุดรัดรูป เวลาเดือดขึ้นมา ไม่ได้ตบหน้าแค่ข้างเดียว
แต่ตบซ้ายขวาเท่านั้น”

เซวียเหมิงแสดงความคิดเห็น “ที่นายหมายถึงคงเป็นสมาชิกวีไอพี
ระดับสูงของคลับ ‘S(สู๊ด)M²สินะ”

โมهرانเป็นสมาชิกวีไอพีกลุ่มนี้หรือเปล่า พวกเขาไม่รู้

แต่พวกเขามีความเห็นตรงกันอย่างสมานฉันท์ในเรื่องที่ว่า หลัว-

²SM ย่อมาจาก ซาโด-มาโซซิสต์ (Sado-masochism) เรียกพฤติกรรมกลุ่มกามวิปริต
ที่พึงพอใจในความเจ็บปวดของผู้อื่น และพอใจในการถูกทำให้เจ็บปวด

เขียนเขียนมีโอกาสนะมากกว่าเหยาหลาน

การจู่โจมเริ่มได้

“หาทางถ่วงเวลาให้ไม่หฺรานอยู่ในห้องเก็บอุปกรณ์จนถึงคาบเรียนรู้ด้วยตัวเองตอนหกโมงเย็น” เซวียเหมิงอ่าน “และต้องแน่ใจว่าตอนนั้นไม่หฺรานต้องอยู่ในสภาพอนาถสุด ๆ”

“ยังมีอีกมัย”

เซวียเหมิงอ่านคู่มืออย่างละเอียดสามสี่รอบ “ไม่มีแล้ว”

“มีแค่นี้?” มังกรน้อยถามอย่างประหลาดใจ

“มีแค่นี้” เซวียเหมิงปิดคู่มือ

หัวมังกรยื่นออกไปดูนาฬิกาแขวนผนัง “ตอนนี้จะทำโมงแล้ว ถ่วงเขาอีกแค่หนึ่งชั่วโมงเท่านั้น กลัวมาก ๆ”

ทั้งสองถกแขนเสื้อลงมือทันที การถ่วงเวลาไม่ควรให้ดูเรียบง่ายธรรมดาเกินไป พวกเขาจับจ้องการเคลื่อนไหวของไม่หฺราน ตอนที่อีกฝ่ายกำลังหอบไม่แบดไปวางบนชั้นอย่างยากลำบาก พวกเขาก็ร้ายเวทมนตร์ชั้นวางเริ่มโคลงเคลง จากนั้นก็เอียงล้มลงมาอย่างไม่มีเหตุผลด้วยการเคลื่อนที่ที่คนทั่วไปไม่น่าจะทำได้

เสียงดังอีกทีก็ครีโครม ลูกปิงปองลูกลอยลั่นบอลเคลื่อนพื้น

ไม่หฺราน “...”

มองดวงตาดำลึบที่เบิกกว้างอย่างไม่อาจควบคุมของเด็กน้อย เซวียเหมิงกับมังกรจู่หลงน้อยก็อดรู้สึกผิดขึ้นมาอย่างรุนแรงไม่ได้

แต่พวกเขายังคงเชื่อมั่นว่าพวกตนทำเช่นนี้ไม่มีอะไรผิด

ไม่หฺรานเริ่มจัดอุปกรณ์กีฬาที่ตกลงบนพื้นใหม่อีกครั้งมือไม้พัลวัน... มือเท้าของเขาคล่องแคล่วมาก ผ่านไปไม่นานก็เก็บของทั้งหมดเข้าที่ไปได้พอสมควร แม้จะเหนื่อยจนศีรษะเหงื่อซุก ริมฝีปากชุ่มชื้นหอบพะงาบเล็กน้อย

แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขามีพรสวรรค์ในการจัดเก็บข้าวของจริง ๆ

เซวียเหมิงอ้าปากหวอ มองเขาใช้ความเร็วเช่นนี้เก็บลูกปิงปองที่ตกลงมาลูกสุดท้ายใส่กล่องลงในกระบอก ยัดกลับเข้าไปในมุม เก็บกวาดทุกอย่างใช้เวลาเพียงสิบห้านาที

“...” เซวียเหมิงกสินน้ำลาย ใช้ศอกกระทิงมั่งกรน้อย “นายทำใหม่
อีกทีซี”

ดังนั้นโมหรานจึงมองชั้นวางอุปกรณ์ล้มลงมาอย่างสุดแสนพิลึกพิลั่น
ตาปริบ ๆ เหมือนโดนพลังงานบางอย่างหรือถูกลมพัดอย่างไรอย่างนั้น

“...”

ตามมาด้วยครั้งที่สาม...ครั้งที่สี่...

พวกเขา มองร่างอ่อนเปลี้ยของโมหรานวิ่งตามเก็บลูกบอลที่เกลื่อน
ทั่วสนาม ทั้งตัวชุ่มเหงื่อ สายตาสับสนงงง แต่ยังคงจัดลูกบอลเข้าที่อย่าง
ตั้งอกตั้งใจทุกครั้ง ตรวจดูขาตั้งทั้งสี่ข้างของชั้นวางซ้ำแล้วซ้ำอีกว่ามันคง
ดีหรือเปล่า จากนั้นจึงวางอุปกรณ์กลับไปในตำแหน่งที่เหมาะสมอย่าง
ระมัดระวัง

แต่ชั้นวางอุปกรณ์ก็ยังคงล้มลงมาในวินาทีสุดท้าย

สุดท้ายโมหรานยืนอยู่หน้าชั้นวางอย่างใจลอย ดวงตาเริ่มริ้นด้วยความ
ความรู้สึกไม่ยุติธรรม...เขาคงกำลังคิดว่านี่เป็นการล้อเล่นชั้นสูงที่เพื่อน
นักเรียนคนไหนสักคนเอาไว้อีกครั้ง

เขากอดลูกบาส ร่างผ่ายผอมเดี๋ยวตายช่างดูหมดสภาพและอัปจน
ปัญญาจริง ๆ

จิตสำนึกของเซวียเหมิงถูกทำลายถึงขีดสุด เขาทนไม่ไหวแล้ว “นี่เรา
เหมือนเป็นคนเลวเลยนะ”

มั่งกรจู่หลงน้อยใช้กรงเล็บมั่งกรป้อม ๆ ปิดลูกตาเมลิ็ดถั่วเขียวของ
ตัวเอง พลังร้องตะโกน “ไม่ มีแต่นายที่เป็นคนเลว ฉันเป็นแค่มั่งกรเลว
ตัวหนึ่ง ฮือ ๆ ๆ ๆ”

อีกห้านาทีก็จะหกโมงเย็นแล้ว

โมหรานหอบแฮก ๆ จัดชั้นวางอุปกรณ์ที่สูงกว่าเขาสีเท่าอีกครั้ง
จากนั้นจึงไต่บันไดกลับลงมา

ครั้งนี้เขายืนอยู่หน้าชั้นวางอย่างไม่วางใจ รออยู่กว่าสิบวินาที

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ไม่ล้ม

ผ่านไปสิบกว่าวินาที เขาจึงค่อยโล่งอก เดินลากเท้าอันหนักอึ้ง

เตรียมออกจากห้องเก็บอุปกรณ์

แต่ในจุดที่เขามองไม่เห็น เซวียเหมิงกับมังกรน้อยกำลังทะเลาะกันใหญ่

“นายทำลิ!”

“ไม่! เมื่อกี้ฉันทำแล้ว!”

“ฉันผลักชั้นวางหลายครั้งกว่านายเยอะ!”

“ไม่เอา! ฉันรู้สึกลำบากใจ! เหมือนตัวเองกำลังรังแกเด็กนักเรียน!”

“แล้วฉันไม่ลำบากใจเหรอ!”

อีกสามนาทีก่อนจะหกโมงเย็น เห็นโม่หฺรานกำลังจะเดินออกไปแล้ว ภารกิจกำลังจะล้มเหลว สุดท้ายเซวียเหมิงจึงยอมเสียสละ อาศัยความกล้า ที่หลับหูหลับตาประทับตรามานาน กัดฟันตัดลิ้นใจยกมือจุ่มขี้ผึ้งชั้นวาง อุปกรณ์ทันที

โครม!...

ของเต็มชั้น รวมทั้งชั้นวางล้มครืนลงกับพื้น ฝุ่นคลุ้งตลบได้แสงไฟ ล้มได้หมดจดสมบูรณ์แบบกว่าทุก ๆ ครั้งก่อนหน้านี้

ไม่ว่าจะเป็นเซวียเหมิงกับมังกรน้อยที่ล่องหนอยู่ หรือโม่หฺรานน้อย ที่หุดคอหันมามองด้วยความตื่นตระหนกจากปากประตู

ต่างอึ้งงันอ้าปากตาค้าง

“...แต่ในที่สุดก็ถ่วงได้ถึงหกโมงแล้วไม่ใช่เหรอ”

จากนั้นมังกรน้อยก็ใช้เวลาอีกพักใหญ่ในการปลอบประโลมจิตใจของ เซวียเหมิงที่แตกเป็นเสี่ยง ๆ ตามชั้นวางที่ถล่มลงมา

“ไอ้หย่า นี่ไม่ใช่เจตนาตั้งเดิมของนายสักหน่อย นายดูสิ ฟ้าย่อม ประทานภารกิจยิ่งใหญ่ให้ใครบางคน³...”

³ ท่อนนี้มาจากคำสอนของเม้งจื่อ (372-289 ก่อนคริสตศักราช) ความว่า “ฟ้าประทาน ภารกิจยิ่งใหญ่มาให้คนผู้หนึ่ง แรกนั้นย่อมต้องผ่านความทุกข์เข็ญ เหน็ดเหนื่อยถึงสิ้นเอ็น แลกระดูก ต้องอดอยากผ่ายผอม ทำสิ่งใดก็มีไ้ราบรื่นสมดังหวัง ครั้นเมื่อผ่านไปได้ ก็จะ เตือนใจให้เกิดความอดทน เติบโตความสามารถที่ขาดหายไป” เป็นการสอนว่า ไม่ว่าเรื่องใด ล้วนต้องผ่านการหวานไถ่อย่างยากลำบาก จึงจะออกดอกเกิดผลให้เก็บเกี่ยวได้ เป็นคำสอน ที่ชาวจีนยึดมั่นมาตั้งแต่สมัยโบราณ

เซวียเหมิงยังคงเอามือปิดหน้า นั่งยอง ๆ อยู่ข้างโม่หฺรานที่กัด
ริมฝีปาก เก็บอุปกณ์เงียบ ๆ “หุบปาก”

มังกรน้อยหุบปากแล้ว

แต่ผ่านไปไม่เท่าไร เซวียเหมิงก็ได้ยินเสียงมันร้องโหวกเหวก “นี่!
นี่ ดูนั่นสิ...”

เซวียเหมิง “นายเงียบไปเลย!”

มังกรน้อย “กลัวเขียนเขียนมาแล้ว!”

เซวียเหมิงเงยหน้าทันที ท่ามกลางแสงไฟสีเหลืองนวลในโรงยิม
ร่างอิมเอิบสง่างามของหลัวเขียนเขียนปรากฏขึ้นตรงหน้าประตูที่เปิดได้
เล็กน้อย เธอผลักประตูเข้ามา ใต้กระโปรงพลีทนักเรียนคือเรียวขาขาวเนียน
รองเท้ากีฬาเดินมาตามพื้นพลาสติก ฝ่าเท้าเบาหวิวเหมือนมนุหฺษย์เงือกจาก
ท้องทะเลลึก

แสง...ทอง...ส่อง...อำไพ!

ในหัวเซวียเหมิงมีแต่คำนี้

น้ำตาร้อนลลอบเบา *เยียม!* ในที่สุดฉันก็ไม่ต้องฝันจิตสำนึกผลัก
ชั้นวางอุปกณ์แล้ว! ด้วยเหตุนี้เขาจึงให้สลิปคะแนนเต็มแก่การออกโรงของ
หลัวเขียนเขียน!

“โม่หฺราน?” หลัวเขียนเขียนร้องทัก น้ำเสียงอ่อนโยนรีนหูราวกับ
ดอกสั้มในฤดูร้อน

เซวียเหมิงกับมังกรน้อยหันไปมองหน้ากันทั้งน้ำตา ต่างรู้สึกว่
ในที่สุดชีวิตเกย์ของโม่หฺรานก็มีหนทางช่วยแล้ว

ไม่นานเพื่อนร่วมชั้นหลัวผู้เป็นดาวประจำห้องก็เดินตามแสงไฟมาถึง
ห้องเก็บอุปกณ์ ซะโงกหน้าเข้าไปอย่างระมัดระวัง เห็นโม่หฺรานยังยุ่งอยู่
ดวงตาสวยก็เบิกกว้าง

“นี่...ทำไมละเทะขนาดนี้”

โม่หฺรานหันมา เห็นว่าเป็นเธอ จึงถอนหายใจ “ชั้นวางมันล้มนมา”

“ครูให้ฉันมาตามนายกลับไปเรียนรู้ด้วยตัวเองภาคเย็น” หลัว-
เขียนเขียนเดินเข้ามาในห้องเก็บอุปกณ์ กวาดตามองรอบ ๆ “...ฉันช่วย

นายเอง สองคนช่วยกันจะได้เร็วขึ้น จัดเสร็จค่อยกลับไปไปด้วยกัน”

โม่หฺรานอึ้งไปเล็กน้อย เห่งอหยดลงมาจากชนตา ซึมเข้าไปในดวงตา

เขารีบเช็ดออกเป็นพัลวัน พิมพ์ด้วยความซาบซึ้ง “ขอบใจนะ”

“ช่างเป็นการเริ่มต้นที่งดงามจริง ๆ” มังกรจู่หลงน้อยตื่นตัน

“ชวนให้อิ่มเอิบใจ” เซวียเหมิงสะเทือนอารมณ์สุด ๆ

สองหนุ่มสาววัยรุ่นช่วยกันอยู่ในห้องน้อยแสงไฟสลัว กระโปรงพลีทพลิ้วเบา ๆ ตามการขยับเท้า มือของเด็กชายหยิบลูกวอลเลย์บอลทีละลูกส่งให้เด็กสาวที่กำลังยืนจัดอุปกรณ์บนชั้นวาง

“ฮือ ๆ ๆ” มังกรจู่หลงน้อยน้ำตาคลอเบ้า “ความรักของมนุษย์ช่างน่ารักเหลือเกิน”

เซวียเหมิงเห็นด้วยอย่างหาได้ยาก อาจเพราะนี่เป็นสิ่งที่เขาทำสำเร็จกับมือ “บริสุทธิไร้เดียงสาจนตราตรึงใจฉันเลย”

เพื่อนร่วมชั้นทั้งสองปีนขึ้นปีนลง แต่การลงมือครั้งสุดท้ายของเซวียเหมิงโหดเกินไป สภาพยุ่งเหยิงในห้องจึงใช้เวลาจัดเก็บซ้ากว่าครึ่งก่อนหน้า พวกเขาช่วยกันเต็มที่อยู่หนึ่งชั่วโมงกว่าก็ยังไม่เสร็จ

ถึงเวลาปิดประตูโรงยิมแล้ว

นอกประตูมีเสียงฝีเท้าของเพื่อนนักเรียนที่มาตรวจความเรียบร้อยตามเวรประจำสัปดาห์ เซวียเหมิงกับมังกรน้อยยังจมจ่อมอยู่กับความปลาบปล้ำของตัวเองจนไม่อาจถอนตัว

กระทั่งพวกเขาหันมาเห็นรุ่นพี่สุดหล่อถอดคิปลีบอร์ดและติดตราเวรประจำสัปดาห์เดินเข้ามา

เซวียเหมิง “...”

มังกรจู่หลงน้อย “...”

รอยยิ้มของทั้งสองแข็งแข็งเหมือนขี้หมาแห้งกรังได้แสงอาทิตย์ อ้าปากหวออย่างไม่อาจควบคุม

“นี่มัน...” เซวียเหมิงเสียงแหบ

มังกรจู่หลงน้อยกริตรี้องเสียงแหลม “ฉู่หฺวานหนึ่งคนนั้น!”

จู่หว่านหนึ่งเดินเข้ามาในห้องเก็บอุปกรณ์อันยุ่งเหยิงวุ่นวาย เคะระห์ดี เขาอายุยังน้อยจึงใจเย็นเช่นนี้ เห็นห้องที่เกลื่อนกลาดระเนระนาดเหมือน เพิ่งผ่านสิ้นนามิมาก็แค่ขมวดคิ้ว “เกิดอะไรขึ้น”

โม่หฺรานหันมา ดวงตาทั้งคู่เป็นประกายฉ่ำชื้นด้วยเหงื่อเพราะการ เคลื่อนไหวมากเกินไป

การจัดของกับหลัวเซียนเซียนทำให้เขาผ่อนคลายและมีความสุข เขาจึงยิ้มให้รุ่นพี่ที่ไม่เคยเจอหน้ามาก่อนอย่างเจิดจ้า ลักยิ้มที่ข้างแก้ม บุ่มลึกลับ

“ชั้นวางมันล้มลงมา กำลังจัดอยู่ ถ้ารุ่นพี่จะปิดประตู ต้องรอ อีกหน่อย”

ขณะที่เซวียเหมิงกับมังกรน้อยกำลังสายหน้าพร้อมเพรียงกัน จู่หว่านหนึ่งถอนหายใจ วางคลิปปอร์ดในมือลง แล้วเดินเข้ามาในห้องเล็ก ที่มีเพียงชายหนึ่งหญิงหนึ่ง

แม้รุ่นพี่จะมีสีหน้าไร้ความรู้สึก แต่กลับนิสัยดีมาก “ฉันทช่วย”

หลัวเซียนเซียนยิ้ม “งั้นดีเลย ขอขอบคุณรุ่นพี่”

มังกรน้อยกับเซวียเหมิงคำรามพร้อมกัน “ขอบคุณเขาบ้านเธอสิ!”

เป็นเพราะเซวียเหมิงออกแรงผลักชั้นวางครั้งสุดท้ายแรงเกินไป เมื่อ ฝูเลื้อยขยับปีก โชคชะตาจึงถูกเปลี่ยนแปลงไปอีกครั้ง

ตอนที่พวกเขาตามเครื่องโชคชะตาแต่งตั้งมาดูผลลัพธ์ในอีกยี่สิบปี ภายหลัง พวกเขาก็ค้นพบอย่างน่าสลดใจว่า โม่หฺรานซึ่งกลายเป็นประธาน ผู้ลงทุนของโรงเรียนกับผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการคนปัจจุบัน (นี่ก็คือสาเหตุที่ คู่มือคำนวณผิดพลาด มันสับสนระหว่างผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการทรงกับ ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการจู่) กำลังคุยกันอยู่บนอัฒจันทร์ของโรงยิมที่เดิม กับในปีนั้น

ยังคงเป็นเวลาหกโมงกว่า ยามเย็นที่ท้องฟ้าเป็นสีแดงฉาน

โรงยิมว่างเปล่าไร้ผู้คน สองคนนั่งอยู่บนอัฒจันทร์ มีเพียงนักเรียน สองคนที่ เป็นเวรประจำสัปดาห์กำลังดูพื้นสนาม โรงยิมผ่านการขยับขยาย และปรับปรุงใหม่มาแล้ว ใหญ่กว่าสมัยที่พวกเขาเรียนอยู่หลายเท่า ทั้งสอง

นั่งอยู่ด้วยกันทางด้านนี้ ส่วนนักเรียนที่เป็นเวรทำความสะอาดอยู่อีกด้าน
ไกลออกไปมากจนเห็นหน้าไม้ชัด

“หลัวเขี่ยนเขี่ยนล่ะ” มังกรน้อยไม่พอใจ ยังกอดความหวังเลี้ยง
สุดท้ายพลาถามอย่างห้วนๆ

เซวียเหมิงเลือกที่จะเงียบ

เพราะเขาเห็นคุณไม้กำลังกุมมือคุณครูจู่อยู่ในจุดที่ไม่โจ่งแจ้ง

จากนั้นในจังหวะที่ไม่มีใครสังเกตเห็น โม่หฺรานถึงชั้นเขียบเข้าไป
หอมแก้มจู่หฺวานหนึ่งเร็ว ๆ อย่างอ่อนโยน

แม่มิ่ง!

...เริ่มใหม่!

ฉันไม่เชื่อว่าจะช่วยไม่ได้!

ดังนั้นพวกเขาจึงใช้เครื่องตั้งตั้งมาถึงจุดพลิกผันอีกจุดหนึ่งของเกม
อีกครั้ง

“ครั้งนี้เป็นที่ไหนล่ะ”

มังกรจู่หลงน้อยยังไม่ทันยืนยันได้มั่นคง ก็ถามอย่างฮึดฮัดและอดรน
ทนไม่ไหว

ทั้งสองต่างก็รู้สึกหัวเสียและไม่ยินยอมเหมือนกัน เซวียเหมิงกวาดตา
มองรอบ ๆ อย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ระบอบอย่างแม่นยำ “เหมือนจะเป็น
ช่วงแรก ๆ เดว่าน่าจะเป็นช่วงที่โม่หฺรานเพิ่งเข้าอนุบาล คงยังแยกแยะ
เพศสภาพได้ไม่ชัดเจน เป็นโอกาสดีที่จะเปลี่ยนตอนจบของเกม”

“...แล้วนี่ตกลงเราอยู่ที่ไหนกันแน่”

เซวียเหมิงชี้ไปยังทิศทางสามนาฬิกาซ้ายมือ อ่านฟ้อนต์ไย่หวยวน⁴
บนประตูทางเข้าออก “รีมปาร์คไต้วหนี่หฺวานร์”

มังกรจู่หลงน้อยถูกรงเล็บเข้าด้วยกัน รอบตัวราวกับห่อหุ้มด้วย
ลำแสงสีทองเปี่ยมจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ ในดวงตามีเปลวไฟพวยพุ่ง

⁴ ฟ้อนต์ลักษณะกลมมน เส้นเรียบบาง

“โอเค! ส่วนสนุกคือศูนย์รวมของเด็กผู้หญิงน่ารัก คราวนี้ต้องจู่โจม เป้าหมายที่สมบูรณ์แบบให้ไม่ทรานให้ได้ ห้ามล้มเหลวเด็ดขาด!”

แต่เซวียเหมิงไม่รู้ว่าความเหมือนก่อนหน้าแล้ว จากความล้มเหลว ทั้งสองครั้งที่ผ่านมา เขาได้เรียนรู้มาพอสมควร ดังนั้นก่อนเริ่มภารกิจ เขาหรีตาคำรุ่นคิดสักพัก จากนั้นก็เงยหน้าขึ้น

“ฉันกำลังคิดว่า ครั้งนี้เราเปลี่ยนวิธีจู่โจมกันดีมั๊ย”

“หา?” มังกรน้อยหนวดชี้ “หมายความว่าไง”

เซวียเหมิง “ก่อนหน้านี้เราล้มเหลวเพราะการปรากฏตัวของคู่ว่านหนึ่ง ตลอด ฉันมีความรู้สึกไม่ค่อยดี ครั้งนี้ถึงเราจะยังกระตุ้นเส้นเรื่องหลักของ นางเอก แต่ขณะเดียวกันเส้นเรื่องย่อยของคู่ว่านหนึ่งก็ถูกกระตุ้นขึ้นมา ด้วยในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เขาเหมือนมีวาทสนากับไม่ทราน เหมือนเป็น bug ในเกมนี้เลย”

มังกรน้อยสะบัดหางอย่างไม่สออารมณ์ “พวกเขาเรียกว่ามีวาทสนา ที่ไหนกัน นี่มันเหมือนแซมพูซื่อหนึ่งแถมหนึ่งในซูเปอร์มาร์เก็ตซัดๆ”

“ถูกต้อง” เซวียเหมิงพูดต่อ “นายลองนึกภาพดูนะ ถ้าเราชักนำ สาวสวยมาได้ตามแผนการอย่างยากลำบาก แต่ด้วยสาเหตุบังคับชบอะไร บางอย่าง คู่ว่านหนึ่งบังเอิญผ่านมาอีก...”

มังกรน้อยยกโลกดวงตาเมล็ดถั่วเขียวอย่างใช้ความคิดเพียงหนึ่งวินาที ก็แผ่ร้องเสียงสลด “จันแมงก็จบบเหแล้ว!”

เซวียเหมิงตบเข้าผาด “นั่นแหละ! แมงก็จบบเหแล้ว!”

“จันเราควรทำไงดี”

ในฐานะเด็กเนิร์ดที่กล้าโยนตำราทิ้งแล้วคิดวิธีเล่นใหม่ เซวียเหมิง เอย่ด้วยความมุ่งมั่นแรงกล้า “เพราะจันฉันคิดว่า ครั้งนี้ไม่เพียงแต่เราต้อง กระตุ้นนางเอก แต่ยังต้องซัดขวาง NPC⁵ อย่างคู่ว่านหนึ่งด้วย!”

มังกรน้อยปรบมือเปาะเปะอย่างไวหน้าให้ทันที ปรบอยู่สักพัก มัน

⁵ Non-Player Character เป็นศัพท์ในเกม ใช้เรียกตัวละครที่ไม่ได้ถูกควบคุมโดยผู้เล่น แต่ถูกควบคุมโดยคอมพิวเตอร์ผ่านปัญญาประดิษฐ์ในเกม

ก็ซังกง ๆ จึงพยายามยื่นกรงเล็บสั้นจู่จู่ไปเกาหัวตัวเอง เสียตายกรงเล็บสั้นเกินไป เกาไม่ถึงหน้าผากด้วยซ้ำ

เซวียเหมิงเหลือบมองมัน จากนั้นก็ยื่นมือไปช่วยเกาหัวให้เพื่อนตัวน้อยอย่างใจดี

มังกรจู่หลงน้อยที่ได้รับการปลอมประโลมครงงิมง่าอย่างพึงพอใจ พลังถาม “แผนนายไม่เลว แต่มีคำถามหนึ่ง เราไม่ได้เป็นคนเขียนโปรแกรม เราไม่รู้ว่่าจู่หว่านหนึ่งจะปรากฏตัวขึ้นมาหรือเปล่า และจะปรากฏตัวเมื่อไหร่”

“เรื่องนี้ฉันคิดไว้ก่อนแล้ว” เซวียเหมิงยิ้มแฉ่ง “ครั้งนี้เราจะรอจังหวะก่อน ปล่อยให้ไม่ทราบทำอะไรไปตามอิสระ คอยดูว่าจะเจอจู่หว่านหนึ่งในสถานการณ์แบบไหน ถ้าไม่เจอย่อมดีที่สุด แต่ถ้าหากมีความเป็นไปได้ อะไรก็ตามที่ทำให้สองคนนี้เจอกัน เราก็จะได้ระมัดระวังให้มากตอนลงมือตามแผนจริง พยายามหลีกเลี่ยงให้มากที่สุดไม่ให้เกิดสถานการณ์แบบนั้น”

มังกรน้อยคงถูกเซวียเหมิงหวดคลั่งปรนเปรอจนเคลิ้ม หรือมันอาจชอบความคิดนี้จริง ๆ หรือไม่ก็อาจจะทั้งสองอย่าง

สุดท้ายมันก็จูปากเอ๋ยชมจากใจจริง “พูดถูก นายนี้มันโคตรเจ๋ง”

ดังนั้นสหายน้อยทั้งสองจึงเห็นพ้องต้องกันอย่างสมานฉันท์เช่นนี้...

ครั้งนี้พวกเขาตัดสินใจรอคอยจังหวะ ลองดูก่อนว่าในสวนสนุกนี้ จู่หว่านหนึ่งกับไม่ทราบจะเจอกันอย่างไร

(แนวปัจจุบัน)
ความเป็นไปได้
เพียงหนึ่งเดียว
(4)

“ไอศกรีมจ๋า รสช็อกโกแลต รสวานิลลา ยังมีสมูทตี้หลากรสด้วย
เข้ามาดู เข้ามาดู...”

เด็กสาวเจ้าเนื้อสวมคาดผมทูกระต่ายของธีมปาร์คกำลังซุบปายไม้เล็ก ๆ
พลางร้องเรียกลูกค้าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

เธอคงเป็นนักเรียนที่มาทำงานพิเศษทำในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ทำทาง
สตัสมีชีวิตชีวา ตากแดดจนหน้าแดงปลั่ง ริมฝีปากอิมชุ่มชื้นเหมือน
ลูกเชอร์รี่แช่อิ่มที่แต่งบนหน้าซิสเด็ก ถึงแม้ที่หน้าผากจะมีสิ่วขึ้นเม็ดสองเม็ด
แต่ก็ยังดูน่ารัก

เด็กอนุบาลกลุ่มหนึ่งสวมหมวกกันแดดสีเหลืองของโรงเรียนอนุบาล
เข้าไปหอมล้อมรอบตัวเธอ พลังส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวเหมือนนกกระจอก

“ป้า! เอาไอติมสตอร์วเบอร์รี่หนึ่งลูก!”

“ผมมาก่อนนะ! ผมเอาสาม!”

“ผมขอจับทูกระต่ายของพี่สาวหน่อยได้มั๊ยครับ”

เด็กสาวบนนั้นคนนั้นยิ้มเจิดจ้าให้ทุกคน แต่เซวียเหมิงสังเกตเห็นว่า
เธอตักไอศกรีมสตูปีใหญ่พิเศษให้เด็กน้อยที่เรียกเธอว่าพี่สาว ทั้งยังยื่นให้
พวกเขาก่อนด้วย ส่วนเด็กที่เรียกเธอว่าป้าพวกนั้นต้องรอกอยู่นานกว่าจะได้

ไอศกรีมลูกเล็กกว่าอย่างเห็นได้ชัด

เซวียเหมิงกับมังกรจู่หลงน้อยยืนมองดูอยู่ไม่ไกล มังกรน้อยเลียริมฝีปากมังกรอันสูงส่งของตัวเองตามสัญชาตญาณ “ฉันก็อยากกินไอศกรีมด้วย เอาสองลูก มัทจะหนึ่ง ช็อกโกแลตหนึ่ง”

“เลิกคิดได้เลย ฉันไม่มีทางซื้อให้นายแน่” เซวียเหมิงพูดอย่างไม่ปราณี “แล้วนี่ก็อยู่ในเกม ไม่มีใครมองเห็นเรา เราเองก็กินไอศกรีมของที่นี่ไม่ได้ เข้าใจมั๊ย”

มังกรน้อยเหลือกตาขาวใส พยายามรักษามาตราหน้าเกรงขามของมังกรที่ทำตกพื้นต่อหน้าไอศกรีมสุดความสามารถ “ฉันก็แค่พูดเฉยๆ”

เซวียเหมิงไม่สนใจมัน กวาดตามองหาในกลุ่มคน พลังพูดว่า “ดูแล้วนี่น่าจะเป็นทัศนศึกษาฤดูใบไม้ผลิที่โรงเรียนอนุบาลจัด หาดูซิว่าไม่หรรณอยู่ตรงไหน”

ไม่นานพวกเขาก็หาเจอ

ฐานะทางบ้านของไม่หรรณไม่ดี ตอนเด็กๆ ก็ไม่ได้โดดเด่น ดังนั้นจึงไม่มีเพื่อนสนิท แน่นนอนว่าเขายอมไม่ได้ไปเบียดกับเพื่อนคนอื่น ๆ ที่รถไอศกรีม เพื่อเอาเงินสำหรับให้เขากินอาหารเช้าราคาถูกทั้งสัปดาห์ไปซื้อก้อนครีมแซ่แซ่ที่เดียวเดี๋ยวก็ละลายมากขึ้น

เขานั่งอยู่ใต้ร่มไม้คนเดียว ดวงตาดำขลับจ้องเบ่งไปที่เพื่อนๆ เพราะอยากกินมาก ก็เลยแลบลิ้นเลียริมฝีปากโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะกัดฟันขมใจไว้ท่าทางเหมือนกับมังกรจู่หลงน้อยที่อยากกินไอศกรีม

“...ฟรีด” เซวียเหมิงกลืนหัวเราะ

มังกรจู่หลงน้อยหน้าแดง มันทำเสียงซุ่น “หัวเราะอะไร ห้ามหัวเราะนะ!”

ไม่หรรณไม่มีไอศกรีม ไม่มีเพื่อนสนิท ขนมหันกระเป๋าก็น้อยจนน่าสงสาร

เขานั่งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่อย่างโดดเดี่ยว พอถึงตอนเที่ยงก็ทะชนมปังแห้งๆ จืดซีด จากนั้นโรยเศษขนมปังไว้ข้างรากไม้ จ้องมดที่เดินเรียงแถวมาแบ่งอาหารอันแสนอึดอัดของเขาอย่างจืดจ๋อ

“ไม่ต้องแยงกัน ไม่ต้องรีบ มีพอให้ทุกตัว” เขาพิมพ์เสียงเบา กอดเข้ามาดมดุนกลิ่นนั้นอย่างจริงจัง เขาคงเบื่อหน่ายจนถึงขั้นตั้งชื่อให้พวกมันด้วย

“เหลียงเฉาเหว่ย ชั้นนี้ใหญ่เกินไป นายแบกไม่ไหวหรอก เปลี่ยนเป็นชั้นเล็กดีมั้ย”

“ก๊วต็อกัง นายต้องเอื้อเพื่อนะ ขนบั้งชั้นนั้นหนักจ้ออังกเขาเห็นก่อน ซัดๆ เป็นผู้ใหญ่รังแกผู้น้อยไม่ได้...อ้อ ไม่สิ ความจริงพวกนายน่าจะอายุเท่าๆกัน...”

ความสนุกสนานเฮฮารอบตัวไม่เกี่ยวข้องกับเขาเลย ร่างล่องหนของเซวียเหมิงกับมังกรน้อยนั่งขนานอยู่ข้างๆ เขา ทว่าไต่ต้นไม้ราวกับไม่ได้มีแค่สองชีวิตที่ล่องหน แต่มีสามชีวิต

ทั้งเพื่อนๆ ทั้งคุณครู ต่างทำเหมือนเขาไม่มีตัวตน แต่ที่หาได้ยากคือ โมหรานไม่ได้รู้สึกหุดหู่เศร้าซึมเพราะเรื่องนี้เลย เขากับเพื่อนมดเล่นกันอย่างสนุกสนานมาก

ช่วงที่โมหรานเข้าโรงเรียนอนุบาลนี้ ซีรีส์รักน้ำเน่าในรั้วในวังเรื่อง *หวนจูเกอเกอ*¹ ที่มีเพลงประกอบซีรีส์ชื่อ “เธอคือคนบ้า ฉันคือคนโง่”² กำลังดังไปทั่วทั้งจีน ฮองกง และได้หัวน เห็นได้ชัดว่าเด็กน้อยโมหรานเองก็ติดละครเรื่องนี้งอมแงมเช่นกัน เขาพิมพ์

“เสี่ยวเยี่ยนจื่อ³ เธออย่าแยงพี่น้องกินสิ ฉันยังมีขนมปังอีกนะ”

“นี่ จื่อเว่ย⁴ เธอเดินผิดทางแล้ว...รุมดออยู่ทางนี้ต่างหาก...”

อาจเพราะทำทางเขาคงจะดูจืดจ่อมมากจนกระตุ้นความสงสัยของคนอื่น เด็กอ้วนที่อ้วนที่สุดในชั้นอนุบาลเดินอาดๆ มาหาเขาจนแก้มกลมย้วยกระเพื่อม

¹ชื่อไทยคือ *องค์หญิงกัมมะลอ*

²“หนังสือเฟิงเออร์ หวอซือซ่า” เป็นการล้อชื่อเพลงประกอบซีรีส์ที่จริงจังๆ แล้วชื่อว่า “หนังสือเฟิงเออร์ หวอซือซา” แปลว่า “เธอคือลม ฉันคือทราย”

³ชื่อตัวละครนำหญิงในเรื่อง *องค์หญิงกัมมะลอ*

⁴ชื่อตัวละครนำหญิงอีกคนในเรื่อง *องค์หญิงกัมมะลอ*

ได้ยินเสียงไม่หรรณกำลังบอกทางให้ “จื่อเว่ย” เด็กอ้วนก็เบิกตากว้าง
“นายทำอะไรอะ นายพูดกับใครอยู่”

ไม่หรรณร้องห้ามเขา “อย่าเดินมา นายจะเหยียบพระราชวังต้องห้าม
ของฉันแล้ว”

เด็กอ้วน “?”

ไม่หรรณชี้มดฝูงนั้นให้เขาดู ยิ้มพรางแนะนำพวกมันให้เด็กอ้วนรู้จัก
“นายดู นี่เหลือยงเฉาเหวย นี่กิวเต๋อกัง นี่หลินจื่ออิ่ง ตัวนี้ชูโหย่วเฟิง ส่วน
ตัวที่รูจมูกใหญ่ๆ นั่นคือเอ๋อร์คัง...”

เด็กอ้วนทำท่าหวาดหวั่น “...นายบ้าเหรอ มดไม่มีรูจมูกสักหน่อย”

“ฉันเปล่า ฉันสบายดี” ไม่หรรณอธิบายอย่างอดทน “มดมีรูจมูก
นายตั้งใจดูดีๆ ก็จะเห็น ยังมีอีกนะ นายดูตัวที่สีแดงๆ นั่นสิ ตัวนั้นคือ
หลินซินหฺวู”

เด็กอ้วนเสียงสั่น “...แล้วนายเป็นใคร”

ไม่หรรณคิดอย่างจริงจัง ก่อนจะตอบอย่างหนักแน่น “ฉันคือ
หวงอาหมา^๕”

เซวียเหมิงกับมังกรน้อยหัวเราะจนหน้าแดง เซวียเหมิงใช้แขน
โปร่งใสที่ไม่หรรณมองไม่เห็นเกี่ยวคอเจ้าเด็กน้อยคนนี้ ชอบใจจนน้ำตาเล็ด
“ฉันซักจะชอบไอ้หนูนี้ซะแล้วสิ รอให้จบงานเมื่อไหร่ ฉันต้องไปหาไม่หรรณ
ในโลกความเป็นจริง สาบานเป็นพี่น้องกับเขา!”

มังกรจู่หลงน้อยก็หัวเราะก๊าก “งั้นนายก็ต้องเป็นหวังเยียนะสิ พี่น้อง
ร่วมสาบานของฝ่าบาท ฮ่าๆๆๆ”

น่าเสียดายที่เด็กอ้วนไม่รับมุกของไม่หรรณ เขาคิดว่าไม่หรรณประสาท
หลังจากมองอีกฝ่ายอย่างหวาดๆ ครู่หนึ่งก็หันหลังวิ่งหนีไป เหมือนรถถัง
กลมปึกที่สูงไม่ถึงหนึ่งเมตรแต่หนักเกือบแปดสิบลีบซิ่ง วิ่งไปวิ่งมาก็สะดุด
ก้อนหิน เขาจึงถกทางแกงขึ้นวิ่งแจ้นต่อ

ผ่านไปครู่หนึ่ง อยู่ๆ ไม่หรรณก็เกิดความคิดแผลงๆ อยากสร้าง

^๕ คำที่พระโอรสและพระธิดาในสมัยราชวงศ์ซิงใช้เรียกบิดาซึ่งเป็นจักรพรรดิ

สวนสาธารณะให้หมด

เซวียเหมิงนั่งอยู่ข้างๆ มองเด็กน้อยหยิบกิ่งไม้มาสร้างสะพาน เอาไปไม้มาทำหลังคาบังแดด ถึงขั้นก่อก้อนหินเป็นรั้วกันเล็กๆ ด้วย แต่เขารู้สึกว่ายังไม่สมบูรณ์แบบพอ จึงซุดหลุมเล็กๆ ไม่ลึกไม่ตื้น บัดดินที่เปราะมือจากนั้นก็เดินไปที่ธารน้ำเล็กๆ ลึกเข้าไปในสวนป่า

“เขาเข้าไปทำอะไรอะ” มังกรจู่หลงน้อยพิจารณาสวนสาธารณะหมดที่ไม่หทรานสร้าง พลังถามอย่างไม่เข้าใจ

เซวียเหมิงจ้องหลุมนั้น “ฉันคิดว่าเขาคงจะอยากสร้างทะเลสาบเทียมให้หมด”

“...เขาไม่รู้เหรอว่าแหล่งไปในดินมันก็จะซึมหายไปอยู่ดี”

คราวนี้ถึงตาเซวียเหมิงเหลือกตาขาวใสบ้าง “พี่ชาย เขาเพิ่งอยู่อนุบาลอายุแค่ไม่เกินหกขวบ”

ระหว่างที่หนึ่งคนหนึ่งมังกรกำลังคุยกันนิ่งงัน อยู่ๆ เซวียเหมิงก็เหลือบไปเห็นเด็กคนหนึ่งกำลังเดินมาตามทางเดินโรยกรวดเล็กๆ ไม่ไกลออกไป เขาชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ตกใจแทบช็อก ใช้ศอกกระทุ้งมังกรจู่หลงน้อย “เร็วเข้า! รีบดูเวลา! ตอนนี้ก็โมงกินาที่กินาที่”

มังกรจู่หลงน้อยถูกเขากระแทกจนหน้าทึม แยกเขี้ยวยิงฟันอย่างฉุนเฉียว “นายทำอะไร! มีอะไรก็พูดดีๆ ไม่ต้องใช้ความรุนแรง!”

“เร็ว ๆ ๆ!” เซวียเหมิงทำหน้าที่เหมือนเจอมผี “รีบดูเวลา! Boss^๖ มาแล้ว!”

“Bo...อะไร Bo...” มังกรจู่หลงน้อยยังไม่ทันใส่ “ss” ปิดท้ายก็ล้าลักหันที่เมื่อมองไปตามสายตาของเซวียเหมิง “เฮ้ย! แม่มันเถอะ!”

พวกเขาเริ่มมองหามาฬิกาข้อมือหรือเครื่องมือบอกเวลาอื่นๆ บนตัวอย่างบ้าคลั่ง

มังกรจู่หลงน้อยค้นไปทั่วพลังแผดเสียงร้อง “จู่หว่านหนึ่งก็อยู่ที่สวนสนุกนี้ด้วยหรอเนี่ย!”

^๖บอส (Boss) ในเกมคือศัตรูที่ควบคุมโดยคอมพิวเตอร์

“นายบอกว่าสองคนนี่เหมือนแฮมพูซื่อหนึ่งแถมหนึ่งไม่ใช่เหรอ มีอะไรน่าแปลก” เซวียเหมิงกำลังหงุดหงิดที่หานาฬิกาข้อมือและมือถือไม่เจอ

“นั่นขอคืนคำ!” มังกรจู่หลงน้อยแหกปากแว๊กๆ “พวกเขาไม่ใช่แฮมพูซื่อหนึ่งแถมหนึ่ง ของนั่นกลับถึงบ้านยังแกะออกจากกันได้ แต่สองคนนี้เป็นไส้ครีมกับคุกกี้โอรีโอ!”

ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นอะไร เมื่อจู่หวานหนิงวัยเด็กเดินผ่านต้นไม้ใหญ่ ก็ถูกกิ่งไม้ ก้อนหิน และใบไม้ที่ถูคนจัดวางไว้อย่างชัดเจน กับหลุมที่ยังขุดไม่เสร็จจึงดูตลกเสียแล้ว

เขาเซะงักเล็กน้อย จากนั้นค่อยๆ เดินไปได้ต้นไม้ที่ไม่มีใครอยู่ (ไม่นับเซวียเหมิงกับมังกรน้อย) รมไม้ทอดเงาลงบนผิวขาวเนียนของเขา อย่างอ่อนโยน เขาก็ลมมอง “สวนมด” นั้นเงิบๆ จากนั้นก็เงยหน้า มองซ้ายมองขวา

ไม่มีใครอยู่แถวนี้เลย ดูแล้วอย่างกับนี่เป็นโครงการที่ถูกทิ้งร้าง

จู่หวานหนิงลังเลอยู่สักพัก จากนั้นเขาซึ่งสวมเสื้อเชิ้ตขาวกับกางเกงเอี๊ยมสีฟ้าสุดเนี้ยบก็ก้าวลงไปข้างๆ หลุมดินสกปรกด้วยรองเท้าหนังนุ่ม นำเข้าจากอิตาลี เล่นกับ “ซากสิ่งก่อสร้าง” ที่ไม่ทราบที่ตั้งไว้ ท่ามกลางการประหวังไร้เสียงของเซวียเหมิงกับมังกรน้อย

เซวียเหมิง “...จบกัน”

มังกรจู่หลงน้อย “แม่จบบสิ้นแล้ว”

“เส้นเรื่องหลักของจู่หวานหนิงถูกกระตุ้นขึ้นมาอีกแล้ว” ทั้งสองคนประสานเสียง

แล้วก็กันไปตามคาด ตอนที่โม่หรานใช้ขวดน้ำพลาสติกตักน้ำในลำธารเดินกลับมา เขาก็ประหลาดใจเมื่อเห็นแขกที่ไม่ได้รับเชิญอยู่ข้าง “สวนมด” ของเขา

“ห้ามจับนะ!”

จู่หวานหนิงวัยเด็กสะดุ้งตกใจ เขาลุกขึ้นมา จ้องเด็กชายมอมแมมที่วิ่งกระหืดกระหอบมาแต่ไกลด้วยดวงตาเหมือนแมว

“...ฉันเปล่า...” มือข้างหนึ่งของฉูหว่านหนิงยังถือกิ่งไม้อยู่ รู้สึกกระอักกระอ่วนเล็กน้อย เขาก็มองสวนสาธารณะ จากนั้นก็เงยหน้ามองเด็กตรงหน้า “ฉันแค่...”

เด็กชายมอมแมมยืนขวางอยู่หน้าสวนสาธารณะมืดของตัวเองอย่างร้อนรนกระวนกระวาย “นี่ไม่ใช่สิ่งปลูกสร้างผิดกฎหมาย...”

ฉูหว่านหนิง “...”

เด็กชายมอมแมมโม่หราน “ห้ามรื้อ”

ฉูหว่านหนิง “...ฉันก็ไม่ได้คิดจะรื้อ”

“?”

“ฉันว่ามันสวยดี” ฉูหว่านหนิงถามหยิ่งเชิง “ขอฉันเล่นกับนายด้วยได้มั๊ย”

และแล้วด้วยเหตุผลบางอย่าง เด็กทั้งสองก็ได้เล่นด้วยกันจนได้

ฉูหว่านหนิงเสนอให้โม่หรานใช้กิ่งไม้เล็กสร้างกำแพงขึ้นใหม่แทนแนวหินที่ก่อไว้ก่อนหน้า ทั้งสองเห็นตรงกันว่าความคิดนี้ไม่เลว ดังนั้นฉูหว่านหนิงจึงไปหากิ่งไม้ที่เหมาะสมในกองใบไม้ร่วง ส่วนโม่หรานรับหน้าที่นำมันมาปักไว้ในดินอ่อนนุ่มโดยเว้นระยะเท่า ๆ กัน

พวกเขาสร้างกำแพงขึ้นใหม่ด้วยกัน ปูถุงพลาสติกลงในหลุมที่ขุดเอาไว้ เทน้ำจากลำธารลงไปในทะเลสาบเทียม

ไม่รู้ว่ฉูหว่านหนิงเอากลีบดอกไม้ถึงมาจากไหนหลายกลีบ โปยลงบนผิว “ทะเลสาบ” พวกเขาถึงขั้นวางมดน้อยสองตัวไว้บนกลีบดอกไม้ เชิญพวกมันทดสอบเรือกลีบดอกไม้ที่มีกลิ่นหอมอ่อน ๆ

ตอนที่โม่หรานขุดหลุม เขาขุดแรงเกินไป จึงมีดินบางส่วนกระเด็นเลอะเสื้อผ้าที่ดูก็รู้ว่าแพงหูฉี่ของฉูหว่านหนิง แต่ฉูหว่านหนิงไม่ใส่ใจ แม้แต่น้อย เขากับเด็กชายมอมแมมที่เพิ่งรู้จักกันคนนี้มี ความชอบและรสนิยมที่เหมือนกันมาก ทั้งสองเล่นด้วยกันอย่างสนุกสนาน ไม่สนใจเสื้อผ้า ดินที่เประอะมือ และเหงื่อบนหน้าแม้แต่น้อย

มีเพียงดวงดาวที่สว่างสุกใสจุดดวงดาวของทั้งคู่ และยังมีสวนสวรรค์ตั้งแดนฝันของมวลมดที่สร้างด้วยมือน้อยสองคู่

ตะวันกำลังจะลับฟ้า

เด็ก ๆ โรงเรียนอนุบาลต้องกลับไปรวมกลุ่มแล้ว คู่หวานหนึ่งมา
กับพ่อ จึงยังมีเวลาเหลือเพื่อ

“สร้างหอคอยให้เสร็จแทนฉันด้วยนะ” ก่อนไม่หรรณจะวิ่งขึ้นรถบัส
เขาเอ่ยกับเพื่อนตัวน้อยอย่างอาลัยอาวรณ์

บนดวงหน้าเล็กๆ ที่ไม่แสดงสีหน้ามากนักเผยรอยยิ้มน้อย ๆ “ได้
เดี๋ยวฉันสร้างเสร็จแล้ว จะให้พ่อฉันถ่ายรูปไว้”

“คราวหน้ามีโอกาสเอาให้ฉันดูนะ”

“อืม คราวหน้ามีโอกาสจะให้นายดู”

ไม่หรรณชะงักไปเล็กน้อยคล้ายนึกอะไรขึ้นได้ จากนั้นจึงเอ่ยอย่าง
ตกใจ “อ๊ะ! เรา...เราเล่นด้วยกันตั้งนาน ฉันยังไม่ได้ถามชื่อนายเลย!”

คู่หวานหนึ่งเองก็อึ้งไป จากนั้นคิ้วตาก็ผ่อนคลายลง สีหน้าสดใส
เจิดจ้า “จริงด้วย...ฉันก็ลืมไป...”

ไม่หรรณหัวเราะฮา ๆ “ฉันรู้สึกเหมือนเราสองคนรู้จักกันมานานแล้ว”

คู่หวานหนึ่งเม้มริมฝีปากไม่ได้พูดอะไร แต่ดวงตาเจือรอยยิ้ม

“ฉันชื่อไม่หรรณ เรียนอยู่ชั้นอนุบาลสองของโรงเรียนอนุบาลจ้อยวี่”

ไม่หรรณคิด จากนั้นก็เลียนแบบในซีรีส์ ยื่นมือสกปรกที่เปรอะดินโคลน
ออกไป แต่แล้วก็รีบหดกลับไปใหม่ เช็ดมือกับเสื้อผ้า แล้วยื่นมือให้
คู่หวานหนึ่งอีกครั้งด้วยขนาดของผู้ใหญ่ในร่างเด็ก พลังยิ้มแจ่ม “ยินดีที่ได้
รู้จักนาย”

คู่หวานหนึ่งไม่รังเกียจและไม่ลังเล จับมือเปื้อนดินที่เช็ดก็เช็ด
ไม่สะอาดของเพื่อนตัวน้อยเอาไว้ ผมดำเส้นเล็กละเอียดปลิวไหวเล็กน้อย
ในสายลม “ยินดีที่ได้รู้จักนาย ฉันชื่อคู่หวานหนึ่ง”

“...อู๋ ๆ ฉันก็รู้สึกว้า” ข้าง ๆ กัน มังกรจู้หลงน้อยพึมพำขึ้นมา
ท่ามกลางความเงียบ “...พวกเขาเป็นแบบนี้ก็ดีออก”

“...นายไม่ต้องบอก” เซวี่ยเหมิงเริ่มปวดหัว “ฉันก็ชักจะคล้อยตาม
นิด ๆ แล้ว...”

มังกรจู้หลงน้อยคำรามอย่างร้อนรน “ห้ามคล้อยตาม ห้ามถูก

ล้างสมอง! เราต้องสนับสนุนพันธกิจวิศวกรรม!”

“พูดถูกต้อง!” สีหน้าเซวียเหมิงเหมือนเพิ่งตื่นจากฝัน น้ำเสียงเด็ดขาด “ฉันจำเวลาและเส้นทางที่ฉู่หวานหนึ่งจะปรากฏตัวได้คร่าว ๆ แล้ว เริ่มการจู่โจมรอบใหม่กันเถอะ ครั้งนี้เรามีการเตรียมพร้อม ต้องขัดขวางการกระตุ้นเส้นเรื่องหลักของฉู่หวานหนึ่งได้แน่นอน!”

(แนวปัจจุบัน)
ความเป็นไปได้
เพียงหนึ่งเดียว
(5)

แผนการครั้งนี้ ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก

เซวียเหมิงใช้ข้อเท็จจริงพิสูจน์ให้เห็นว่าบนโลกนี้ไม่มีคู่จิ้นที่ไม่อาจทำลายล้าง มีแต่ผู้เล่นที่ไม่พยายามโค่นคู่จิ้น ในเกมที่ชื่อว่า “โม่หฺรานไม่ใช่เกย์” (เป็นชื่อเล่นที่เขาแอบตั้งเองในใจ) นี้ ผู้เล่นเซวียเหมิงได้แสดงอัจฉริยะของตัวเองเต็มที่ แยกคู่สุนัขชาย-ชายบ้าอคู่นี้ได้สำเร็จ

เขากับมังกรน้อยเปิดดูคู่มือ เลื่อนนางเอก กำหนดแผนการหนึ่งคนหนึ่งมังกรแยกกันปฏิบัติการ คนหนึ่งคอยจับตามองโม่หฺรานน้อยทางด้านเหนือของสวนสนุก อีกหนึ่งมังกรจับตามองคู่อ้วนหนึ่งน้อยทางด้านใต้ของสวนสนุก สุดท้ายดูจนแน่ใจว่าการทัศนศึกษาฤดูใบไม้ผลิสิ้นสุดลง และโม่หฺรานนั่งรถโรงเรียนเล่นฉิวจากไปแล้ว ไม่เห็นแม้แต่แขนเสื้อของคู่อ้วนหนึ่ง

ตื่นตื่นสุดๆ

“เราทำสำเร็จแล้ว!”

“เราทำให้โม่หฺรานสร้างมิตรภาพกับเด็กผู้หญิงได้แล้ว!”

“อีกไม่นานพวกเขาจะกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน!”

“พอถึงช่วงวัยรุ่นก็จะแอบมาเจอกันลับหลังผู้ใหญ่!”

“แอบเด็ดกันในชุดนักเรียนหลังเลิกเรียน!”

“พวกเขาจะซ่อนช็อกโกแลตหวานมันไว้ในกระเป๋านักเรียนของกันและกัน!”

“ตอนที่ฝนตกลงมาปูปบับในคาบเรียนรู้ด้วยตัวเองช่วงเย็นของชั้น ม.ปลาย เขาจะแบกเธอขึ้นหลัง เพื่อไม่ให้รองเท้าหนังสีชมพูของเธอเปียก!”

เซวียเหมิงแหงหน้าหัวเราะลั่น “รองเท้าหนังสีชมพูเวอร์ไปหน่อย” เขาเว้นจังหวะเล็กน้อย ก่อนเอ่ยต่อด้วยดวงตาเป็นประกาย “แค่แบกแฟนสาวกลับบ้านท่ามกลางฝนตกหนักก็เป็นความคิดที่เจ๋งแล้ว...โม่หรานตอน ม.ปลาย สูงร้อยเท่าไหรนะ”

มังกรน้อยพลิกดูในคู่มือ “ร้อยแปดสิบหกถึงร้อยแปดสิบเก้าเซนต์ ดูจากรูปร่างของเขา ก็น่าจะอยู่ระหว่างนี้”

“จี้ นีมันช่าง...” เซวียเหมิงทำสีหน้าซับซ้อน ดูคล้ายอิจฉานิดๆ และพยายามจะชินใจไว้ สุดท้ายเหมือนคนกำลังปวดฟัน เขาเบ้าปาก ไม่อยากพูดเรื่องที่ชวนให้ไม่สบายใจนี่ต่อ

เขาไม่อยากให้มังกรจู่หลงน้อยสังเกตเห็นว่าเขายังสวมแผ่นเพิ่มความสูงอยู่

“สรุปคือเส้นทางความรักของพวกเขาจะราบรื่นมาก” เซวียเหมิงสรุปถึงขั้นเข้าข้างตัวเอง “ต้องราบรื่นสิ ไม่งั้นฉันก็ไปรายงานเจียงซีไม่ได้”

เพื่อยืนยันว่าความรู้สึกระหว่างโม่หรานกับเด็กผู้หญิงจะมั่นคงและไม่ถูกรบกวน พวกเขาเซวียเหมิงจึงเตรียมสังเกตการณ์ต่ออีกสักพัก...แน่นอนในเกมจำลองชีวิตนี้ ความซ้ำเร็วของเวลาคือสิ่งที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ขอเพียงพวกเขาบอกวันเวลากับคู่มือ

มังกรน้อย “เราอยากเห็นการเด็ดครั้งแรกของโม่หรานกับเด็กผู้หญิง”

เซวียเหมิงเสริม “ตามลำพังสองต่อสอง ไม่มีบุคคลที่สาม ถึงแม้ในวัยพวกเขาจะไม่เรียกมันว่าเป็นการเด็ด แต่นายฉลาดออกขนาดนี้คงเข้าใจความหมายของเรา”

ดูเหมือนเขาจะลืมไปแล้วว่าก่อนหน้านี้ใครเรียกคู่มือเล่มนี้ว่า

“ปัญญาอ่อน”

“ก็คือเล่นด้วยกัน ทำการบ้านด้วยกัน หรือทำอะไรๆ ด้วยกัน เล่นพ่อแม่ลูกอะไรก็ได้” เขาคิดแล้วเสริมอีก “ทำนองนี้ได้หมด”

เพื่อลบล้างความอัปยศที่ถูกเรียกว่าปัญญาอ่อน คุณมือจึงตั้งเวลาไปยังสิบวันให้หลังอย่างแม่นยำ

เป็นตอนกลางคืนของคืนหนึ่ง พวกเขาอยู่ใต้ตึกของคอมมูน¹ แห่งหนึ่ง ดูจากแสงไฟสีเหลืองนวลที่ส่องลอดออกมาทางหน้าต่างของหลายบ้าน แม่บ้านกำลังยุ่งกับการเก็บล้างคร้ว เสียงตะโกนของเด็กๆ และเสียงผู้ประกาศข่าวชายกำลังอ่านข่าวแว่วๆ พวกเขาแน่ใจว่าตอนนี้เป็นเวลาประมาณหนึ่งทุ่ม

เซวียเหมิงกับมังกรจู่หลงน้อยรออยู่คู่อูหนึ่ง จากนั้นก็เห็นโม่หฺวาน เหมือนกับที่คาดหวังไว้ เขาสะพายกระเป๋านักเรียนใบเล็ก หิ้วถุงอาหารลายวินนี่เดอะพูห์ของเกี๋ หมุกของหมีพูห์ลอกไปแล้ว ทำให้หมีของเกี๋ที่เดิมก็ไม่สวยอยู่แล้วยิ่งดูตลกเหมือนหมีหน้าโหด

เพียงแต่ความโหดและความตลกทั้งหมดล้วนถูกรอยยิ้มและเสียงพูดคุยกึกกักของเด็กผู้หญิงข้างกายเขากลบกลืนไป

“บ้านฉันอยู่ชั้นสอง พ่อฉันไปทำงานต่างเมือง แต่แม่อยู่บ้าน นายไม่ต้องกลัว แม่ฉันใจดีมาก” เด็กหญิงคิ้วตาหยีโค้ง ขนตายาวสะท่อนจับแสงไฟสลัว “เมื่อวานฉันบอกแม่แล้วว่านายจะมาเที่ยวบ้าน แม่เลยบอกว่าคืนนี้จะพาปิกไก่ออดคลุกไข่เค็มให้ แล้วยังมีชีสเค้กนมสดของร้านที่ต้องต่อคิวยาวหน้าร้านด้วย นายชอบกินชีสเค้กนมสดมั๊ย”

¹ ภาษาจีนเรียกว่า “เสี่ยวชวี” (Microdistrict) เรียกเขตพื้นที่พักอาศัยที่จัดสรรโดยรัฐบาล ลักษณะที่พักอาศัยจะเป็นหมู่อาคารอพาร์ทเมนต์ที่อยู่ในรั้วเดียวกัน ภายในพื้นที่นี้มีการจัดสรรสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น ร้านค้า สันทนาการ สนามเด็กเล่น และพื้นที่สีเขียว เป็นต้น การจัดสรรพื้นที่เช่นนี้ช่วยสร้างความรู้สึกของความเป็นชุมชนในหมู่ผู้พักอาศัย อย่างไรก็ตาม หลังจากที่เศรษฐกิจเปิดกว้าง และการปรับปรุงด้านอสังหาริมทรัพย์พัฒนาขึ้น พื้นที่จัดสรรในลักษณะนี้ก็ถูกสร้างและพัฒนาขึ้นมาในหลายระดับ มีความแตกต่างด้านความหรูหรา ระบบการรักษาความปลอดภัย และบริการต่างๆ ผู้พักอาศัยสามารถมีกรรมสิทธิ์ในอพาร์ทเมนต์ของตนเอง มีรั้วรอบขอบชิด และประตูทางเข้าที่มีการรักษาความปลอดภัย

“ฉัน...” โม่หรรณพืมพำ เซวียเหมิงสังเกตเห็นวำรองเท้ากีฬำของเขำ
เกำจนยำงพื้นรองเท้าหลุดแล้ว “ฉันไม่เคยกินอะไรพวกนี้หรอก”

เด็กหญิงไม่ได้หัวเราะเยาะเขำ เธอเพียงแค่อ้ำงไปเล็กน้อย จากนั้น
ก็ยิ้มกว้าง “น่ำยต้องชอบแน่ ถ้ำน่ำยไม่ชอบ ก็ยกให้ฉันทั้งหมด แต่ห้าม
บอกแม่ฉันเด็ดขำต แม่กำงวลวำฉันกินขนำตนี้โตขึ้นจะกลำยเป็นค่นอ้วน”

ใต้แสงไฟถนน โม่หรรณพืมพำ ใช้รองเท้ากีฬำที่พื้นยำงหลุด
เตะก้อนหินเล็ก ๆ และฝุ่นดินข้ำงขำง พอเขำทำแบบนี้ รองเท้ากีฬำที่เดิม
สภำนอำนถอยอยู่แล้วจึงยิ่งดูไม่ได้กว่ำเดิม

“เธอไม่อ้วนหรอก” ผ่านไปครู่หนึ่ง โม่หรรณพืมพำเสียงอ้ำง

“น่ำยว่ำอะไรนะ” เด็กหญิงได้ยินไม่ชัด

“...ฉันบอกว่ำเธอกินยงงักก็ไม่อ้วนหรอก” แม่แสงไฟจะสลัว แต่
เซวียเหมิงยงคงสังเกตเห็นได้ว่ำใบหน้าของเด็กขำยแดงเล็กน้อย “ถ้ำเธอชอบ
ฉันแอบยกเค้กให้เธอก็ได้”

เขำกัดริมฝีปาก เป็นนหน้าหนีย่ำงกระอักกระอ่วน ตอนนีแม่แต่
มั่งกรจู้หลงน้อยที่ชื่อบ็อกก็ยงสังเกตเห็นว่ำใบหูเขำแดงด้วย “ฉันจะไม่บอก
แม่เธอหรอก”

มั่งกรน้อยกระโดดขึ้นกระโดดลงวนเวียนรอบตัวทั้งสอง พลางตะโกน
เสียงแหลม “อ้ำก! ฉันชอบเด็กผู้หญิงค่นนี้จริง ๆ!”

“ฉันก็ชอบเธอเหมือนกัน” เซวียเหมิงยิ้ม “ฉันวำนะ บนโลกมีเด็ก
ผู้หญิงที่น่ำรักแสนหวำนตั้งเยอะเยะ ทำไม่ถึงยงมีเกยทั้งแห่งอยู่อีกนะ
น่ำยดูสิ เป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อย ๆ อีกไม่นานเรำก็จะบรรลุภำรกิจแล้ว”

“ฉันอดใจรอไปร่วมขำงแต่งของสองค่นนี้ไม่ไหวแล้ว...ไม่ ๆ ไปดูลูก
ของพวกเขำเลยดีกว่า” มั่งกรจู้หลงน้อยเลือดร้อนพลุงปลำน เตียวทะยำน
ขึ้นพำ เตียวร่อนลงดิน

“ฉันเป็นมั่งกรโสดแล้วงัก” ม่นกระโดดโลดเต้น ใช้กรงเล็บน้อย
ตีดน้ำต้ำที่ไม่มือยงจริง “ตราบไตที่คู่จิ้นของฉันได้แต่งขำงกัน ฉันอยู่เป็นโสด
ร้อยปีแล้วยงงัก”

พวกเขำต้ำมขึ้นตักไปพร้อมกักับโม่หรรณพืมพำและเด็กหญิง

พวกเขาของเด็กสองคนกินข้าวเย็นด้วยกัน แบ่งเค้กกินกันหลังอาหาร ดูทีวีด้วยกัน ทำการบ้านด้วยกัน

อา ช่างเป็นมิตรภาพวัยเด็กที่น่าชื่นใจเหลือเกิน

ห้ามริรักรวัยเด็กแม่แกลิ แฟนสาวต้องเริ่มบ่มเพาะตั้งแต่วัยผ้าพันคอแดง² ไม่อย่างนั้นขึ้นรถจนจบมหาวิทยาลัย ในรายชื่อเพื่อนก็ไม่มีสาวสักคนให้คุยด้วย จะให้ไปหาแฟนที่หน้าประตูบาร์เกย์เธอ

สองทุ่มครึ่ง หนึ่งในหนึ่งมั่งกรบอกลาเด็กหญิงกับแม่ของเธอด้วยความพึงพอใจพร้อมกับโมหราน โมหรานน้อยรีบเร่งฝ่าเท้าไปขึ้นรถเที่ยวสุดท้าย ส่วนพวกเขาทั้งสองก็ตามอยู่ข้างหลังอย่างหน้าขึ้นตาบาน

ต่อมาโมหรานมาที่บ้านเด็กหญิงอีกหลายครั้ง แต่เพราะมาบ่อยเกินไป เขาจึงกลัวว่าจะทำให้พ่อแม่อีกฝ่ายรู้สึกไม่ดี ดังนั้นหลายครั้งเขาจึงอ้อมไปด้านหลังตึกที่พัก ใช้ก้อนหินเล็กๆ ที่ไม่คมปาดใส่หน้าต่างห้องนอนเด็กหญิงเบาๆ

“วัยว้าวุ่นมาถึงก่อนเวลา” เซียเหมิงกอดดอกพลาตแสดงความคิดเห็น แต่สีหน้าตื่นเต้นดีใจมาก

“นั่นว่าแผนการครั้งนี้ไม่มีทางพลาดแน่”

แต่บางที่มั่งกรจุ่หลงน้อยอาจไม่ควรมีชื่อว่ามั่งกรจุ่หลงน้อย ชื่อว่า “ปากอึก” น่าจะเหมาะกว่า

เพราะพอมันพูดว่า “ไม่มีทางพลาดแน่” จบ ก้อนหินที่โมหรานขว้างไปก็พลาดเป้า ไม่โดนหน้าต่างห้องเด็กหญิง แต่ไปกระทบใส่หน้าต่างกระจกห้องข้างๆ

พนักงานกรมบำเพ็ญเพียงทั้งสองที่ยังไม่สำเหนียกว่าโชคชะตากำลังจะพลิกผันยังคงเอื่อยอย่างภาคภูมิใจในตัวเอง “โมหรานช่างเป็นเด็กที่รู้จักริเริ่มและกระตือรือร้นจริงๆ”

² เครื่องแบบของเยาวชนผู้บุกเบิกรุ่นเยาว์ โดยจะต้องผูกผ้าสามเหลี่ยมสีแดงที่คอกับชุดต่างๆ สร้อยถึงมุมหนึ่งของธงชาติสีแดง และเป็นสัญลักษณ์แสดงความเคารพต่อผู้เสียสละในการปฏิบัติ ในที่นี้จึงนำมาใช้สื่อถึงวัยเด็ก

“แถมยังโรแมนติคมาก”

“ต่อไปพอพวกเขากลายเป็นแฟนกันแล้ว นี่คงเป็นความทรงจำ
ที่งดงามสุด ๆ”

ขณะที่กำลังเพื่อฝันถึงอนาคต นายคำฉันท์กำลังยืนขึ้นมึน ๆ อยู่
หน้าต่างห้องข้าง ๆ ก็เปิดพลັะ ตามมาด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดและง่วงงุน
ดังชัด เซวียเหมิงและมังกรน้อยเหมือนนกน้ำที่เยือกแข็งด้วยไนโตรเจนเหลว
ในช่วงขณะสาดใส่ร่างอย่างจัง

“เด็กป่านี่ยังมาเล่นพิเรนทร์แก๊งคนอยู่อีก ไม่คิดว่าทำเกินไปหน่อย
หรือ”

ยังคงเป็นแบบฉบับที่คุ้นเคย... ไม่ใช่ ยังคงเป็นจังหวะการพูดที่คุ้นเคย
เป็นน้ำเสียงที่คุ้นเคย

เซวียเหมิงกับมังกรน้อยทำหน้าที่เหมือนเงาผี กลืนน้ำลายเอือก
จากนั้นก็หันไปมองอย่างหวาดผวา...

“อ้าก!”

“อ้ากกกก!”

คนหนึ่งยิ่งแผดเสียงร้องดังกว่าอีกคน รวากับเสียงระฆังมรณะ
วันสิ้นโลก

สองคนหันไปมองหน้ากัน พลังร้องโหยหวนอย่างพร้อมเพรียง
“ฉิบหาย?! ทำไมजूหว่านหนังสือห้องข้าง ๆ เด็กผู้หญิงคนนั้น!”

ไม่ยอม!

จะยอมได้อย่างไร! จะยอมให้โชคชะต้ายืนกรงเล็บปีศาจออกมา
ตบหน้าของพวกเขาอย่างกำเริบเลียบสาธิตได้อย่างไร! จะยอมให้ดอกมอร์นิ่ง
กลอรีแห่งบ้านเกิดเมืองนอนกลายเป็นดอกดาห์เลีย³ กลืนอายุเกษียได้อย่างไร!

“อย่างน้อยการเจอกันของพวกเขาในครั้งนี้ก็ไม่ใช่การพบกันด้วย

³ ดอกรักเร่ เป็นดอกไม้ที่มีลักษณะคล้ายดอกเบญจมาศ ในภาษาจีนจึงเรียกว่า
“ด้าลี่จวี” มาจาก “จวี” ที่แปลว่าดอกเบญจมาศ โดยคำว่าดอกเบญจมาศนี้ ในภาษาจีนยังเป็น
คำสแลงที่หมายถึงเกย์ด้วย

ความรู้สึกที่ดี” เซวียเหมิงพยายามชี้จุดสำคัญของปัญหา แม้ตัวเขาจะไม่ค่อยมั่นใจเลยก็ตาม

“ใช่ๆ” มังกรจู่หลงน้อยเองก็พยายามขุดคุ้ยความน่าจะเป็นทั้งหมดที่เรื่องราวจะพัฒนาไป “ความรู้สึกไม่ดีในการเจอกันครั้งแรกนี้ คงทำให้สองคนนี้ไม่มีทางญาติกันได้”

“ฉันว่าแผนนี้ยังกอบกู้ได้อยู่”

“ฉันก็คิดเหมือนกัน อย่างน้อยเราลองดูเหตุการณ์ในอีกหนึ่งปีต่อจากนี้ก่อนค่อยว่ากัน”

ทั้งสองเห็นพ้องต้องกันอีกครั้ง ใช้คู่มือวาร์ปไปยังคืนหนึ่งในอีกหนึ่งปีต่อมา

ยังคงเป็นคอมมูนแห่งนี้ และเป็นเวลากลางคืน

แม้แต่ตำแหน่งที่ไม่หรรษาอยู่นอกก็ไม่ได้เปลี่ยนไป ยังคงยืนอยู่ใต้แสงไฟถนนหม่นสลัวที่บางที่ก็กะพริบติดๆดับๆเพราะแรงดันไฟฟ้าไม่เสถียร

ไม่หรรษายังคงหยิบก้อนหินเล็กๆ ปาไปที่หน้าต่างกระจกที่ส่องสะท้อนท่ามกลางแสงจันทร์เบาๆ

...เพียงแต่ที่เขาปาไม่ใช่หน้าต่างห้องเด็กหญิง แต่เป็นหน้าต่างห้องนอนของฉู่หว่านหนิงที่อยู่ข้างๆ

“...บอกฉันที่ว่านี่เป็นเรื่องบังเอิญ” มังกรจู่หลงน้อยเอ่ยอย่างสิ้นหวัง “บอกฉันว่าเขาแค่มือสั้นเลยปาไม่แม่น ปาพลาดอีกแล้ว”

เซวียเหมิงค่อนข้างมีสติกว่า เขาไม่พูดอะไร สีหน้าเขียวคล้ำ

ปาพลาดหนึ่งครั้งคืออุบัติเหตุ ปาพลาดสิบครั้งคือรักแท้

ไม่มีใครปาหน้าต่างพลาดแล้วพลาดอีกติดต่อกันสิบครั้ง ดังนั้นหน้าต่างที่ไม่หรรษาตั้งใจจะปาก็คือหน้าต่างห้องฉู่หว่านหนิง คนที่เขาอยากเจอหน้าก็คือฉู่หว่านหนิง พี่ชายน้อยห้องข้างๆของเด็กผู้หญิง

แม่งเอ๊ย บ้าบอที่สุด!

หน้าต่างเปิดออก สายลมคืนฤดูร้อนพากลิ่นหอมสดชื่นของดอกแมกโนเลียมาด้วย พัดจนมันโปร้งปลิวสะบัด ฉู่หว่านหนิงสวมชุดนอน

เด็กผ้าขนสัตว์เนื้อนุ่มสีขาว แม้สีหน้าจะหงุดหงิดงัวเงีย แต่ยังคงยกม้านั่ง
กลมมาตัวหนึ่ง ยืนเขย่งบนม้านั่งกลางชะเง้อกมองลงมา

“ทำไมเป็นนายอีกแล้ว” ฉูหว่านหนิงพุบออยู่ที่หน้าต่าง อ้าปาก
หาวหวิด เอ่ยอย่างเกียจคร้านด้วยน้ำเสียงไม่ดังไม่เบา “เพิ่งเล่นบาส
กันไปเมื่อตอนบ่ายไม่ใช่หรือ”

โม่หฺรานยืนเงยบได้แสงไฟถนน ยิ้มตาหยีปลางโปกมือให้เขา เขา
พับเครื่องบินกระดาษหลายลำร่อนไปหาอีกฝ่าย สุดท้ายมีลำหนึ่งร่อนเข้าไป
ในห้อง

ฉูหว่านหนิงคลี่เครื่องบินกระดาษออก ในนั้นมีภาพสี่เหลี่ยมวาดรูป
แมวขาวตัวหนึ่งกับลูกสุนัขตัวหนึ่ง และยังมีตัวอักษรเขียนด้วยดินสอ
สีเหลืองบรรทัดหนึ่ง...

“ลืมบอกราตรีสวัสดิ์กับนาย

ฝันดีนะ พรุ่งนี้เราไปเล่นที่ ส...⁴ (ฉันลืมแล้วว่าตัวนี้
เขียนยังไง) วายน้ำกัน

ชวนหลิงเออร์เพื่อนพวกเราไปด้วย ถ้าหากเธอ...⁵
(ตัวนี้ฉันยังไม่เคยเรียน) ดี

โม่หฺราน:

...

“ดังนั้น” มังกรจู่หลงน้อยแทบชักกระตุก “สุดท้ายเขาก็กับฉูหว่านหนิง
ก็กลายเป็น ‘พวกเรา’ ส่วนเด็กหญิงน่ารักห้องข้าง ๆ กลายเป็นเพื่อนของ
‘พวกเรา’ไปแล้ว”

เซวียเหมิงเงียบงัน

ความจริงเขาอยากจะสรรหาคำที่สุภาพและแยบยลจากในรอยหยัก
หัวสมองของตัวเองออกมาแสดงความรู้สึกผิดหวังของตัวเองในตอนนี้อยู่
เอาไว้ถึงขั้นสละสลวยระดับวรรณคดี อย่างบทกวีสมัยถึง กลอนสมัยซ่ง

⁴ หมายถึง สระว่ายน้ำ ภาษาจีนเรียกว่า “โยยวโหยงกวน” (游泳馆)

⁵ หมายถึง ยินยอม ยินดี ภาษาจีนเรียกว่า “ยวนอ้อ” (愿意)

ลำน่ำสั้มยหยวน หรือโอเบร่ายุโรป ที่ปกตติทำให้เขาชนลูกชนชั้นได้

แต่ว่าไม่มี

สุดท้ายเขายังคงเค้นคำสบถที่เภาเลือดทั้งตัวจนเดือดพล่านออกมา
จากไรฟัน

“เกย์นรก ฉันจะ...f**k...ปู้รองแก”

“...นายแก้คำสุดท้ายของนายหน่อย”

“ไม่ต้องมายุ่งกับคำพูดฉัน! ตอนนี้ฉันกำลังโมโหมาก!”

“ไม่” มังกรจู้หลงน้อยบอก “ฉันแค่อยากจะทำนาย ถ้านายจะ
f**k ปู้รองของเขา อย่างงั้นนายก็เป็นเกย์แล้ว”

“...”

“แถมยังเป็นความรักปู้หลาน”

หลังจากพยายาม เปลี่ยนแปลงโชคชะตาที่แตกแขนงออกไปมากมาย ในที่สุดเซวียเหมิงกับมังกรจู่หลงน้อยก็ตระหนักถึงสิ่งหนึ่ง

โม่หฺรานอาจไม่ได้เป็นเกย์ แต่ในชีวิตอันยาวนานของเขา เขาต้อง พบเจอคนที่ชื่อจู่หฺวานหนิง จากนั้นก็รักกัน

“เพราะงั้น แทนที่เราจะสิ้นเปลืองความคิดแนะนำหญิงสาวให้ โม่หฺราน เราฆ่าจู่หฺวานหนิงทิ้งไปเลยดีกว่า” มังกรจู่หลงน้อยสรุปใจความ อันสมบูรณ์แบบสำหรับภารกิจนี้

“หรือไม่ก็จัดการแปลงเพศให้จู่หฺวานหนิงไปซะเลย” เซวียเหมิง เสริม

“หรือแปลงเพศให้โม่หฺราน”

“ยังไงโชคชะตาก็กลั่นแกล้งคน เกมนี้ไม่ว่าจะเล่นยังไง มีตัวละคร หญิงให้เลือกเยอะแค่ไหน สุดท้ายโม่หฺรานก็ยังคงจูงมือเดินไปกับจู่หฺวานหนิง”

เห็นความเข้ากันเป็นปี่เป็นขลุ่ยของพนักงานโลกบำเพ็ญเพียรสองคนนี้ แล้ว สีหน้าของหัวหน้าเจียงซีก็หม่นทมึน เขาเอามือเท้าแก้ม พลังพลิก อ่านหนังสือรายงานภารกิจเล่มหนา ในนั้นเรียบเรียงแผนจู่โจมนางเอกของ โม่หฺรานเอาไว้มากมายละเอียดยิบ สุดท้ายทุกแผนล้วนลงเอยกับจู่หฺวานหนิง

อย่างไม่มีข้อยกเว้น

“ผมเคยคิดว่านี่คือเกมจำลองชีวิตรักที่มีตอนจบหลายแบบ” ลีหน้าเขียวเหมิงไม่ได้ตีไปกว่าเจียงซีเท่าใดนัก “คิดไม่ถึงว่าเป็นเกม RPG¹ ที่มีตอนจบแบบเดียวที่ทั้งคร่ำครึและน่าเบื่อ หัวหน้าเจียง คุณเคยเล่น *เซียนกระบี่พิชิตมาร 1*² มั้ย ปี 98...หรือปี 01 ผมจำไม่ได้แล้ว สรุปคือขนาดเกมคอมพิวเตอร์ยุคนั้น ก็ยังมีตอนจบลับของหลินเยว่หู³”

เขาว่าพลางกัตรีมฝีปากอย่างท้อแท้ “ผมคิดว่าชีวิตของโม่หฺรานยังสู้เซียนกระบี่ภาคแรกปี 98 ไม่ได้เลย เขาไม่มีแม้แต่ตอนจบลับด้วยซ้ำ”

คนหนุ่มเอามือถือดอกพลงไอศครวญไม่หยุดหน้าโต๊ะทำงานของหัวหน้าเจียง ส่วนหัวหน้าไม่ได้พูดอะไรสักคำ กวาดตาอ่านรายงานภารกิจที่ล้นหลวม หัวคิ้วก็ย่งขมวดมุ่น

“ความจริงไม่จำเป็นต้องจำกัดแค่นี้ที่ชาตินี้ของโม่หฺราน” สูดท้ายเจียงซีเหลือบตาขึ้นมองเขา “เคยลองเส้นเรื่องกลับชาติมาเกิดใหม่ของเซาริยั้ง”

“ทำไมจะไม่เคยลอง” เซียวเหมิงเอ่ย “เส้นเรื่องสาธารณรัฐ เส้นเรื่องอนาคต...อะไรลองได้ก็ลองมาหมดแล้ว คุณลองพลิกไปดูหน้าหลังๆ”

อย่างที่ว่า ครึ่งหลังของรายงานยังแนบความเป็นไปได้ในการจู่โจมนางเอกเส้นเรื่องกลับชาติมาเกิดอื่นๆ ด้วย

“เส้นเรื่องสาธารณรัฐนี่ชวนลึนหวังที่สุด” มังกรจู่หลงน้อยแทรกขึ้นมา “เราจำลองเหตุการณ์ย้อนเวลากลับไปในยุคสาธารณรัฐ โม่หฺรานเป็นนายน้อยของตระกูลใหญ่ พ่อเขาจัดการหมั้นหมายเขากับคุณหนูใหญ่ในหมู่บ้านเดียวกันตั้งแต่เล็ก รอแค่คุณหนูถึงวัยปักปิ่น⁴ ก็แต่งเข้าบ้าน

¹ Role-playing game คือเกมที่ผู้เล่นรับบทเป็นตัวละครตัวหนึ่งในเกม โดยเล่นตามกฎกติกาและเงื่อนไขที่เกมกำหนดมา

² เกม RPG ที่ต่อมาภาคแรกของเกมถูกดัดแปลงเป็นซีรีส์ชื่อเดียวกัน เป็นเกมที่พัฒนาโดยบริษัทซอฟต์แวร์สตาร์ไนต์ได้หัว

³ ตัวละครหญิงในเรื่อง *เซียนกระบี่พิชิตมาร* เป็นลูกสาวของประมุขยุทธภพ เดิมหลีเซียวเหยงที่เป็นพระเอกแต่งงานมีลูกกับจ้าวหลิงเอ๋อร์ก่อนแล้ว ภายหลังรู้สึกชอบหลินเยว่หูแต่งงานถูกเจดีย์ทับตาย ในเวอร์ชันเกมหลินเยว่หูฟื้นคืนชีพขึ้นมา

⁴ ช่วงวัยที่เด็กสาวอายุครบ 15 ปี เป็นวัยที่ก้าวจากเด็กสาวสู่ความเป็นหญิงสาว พร้อมทั้งจะออกเรือนได้